

Zimske pesmi.

1. Tam na belem snegu ...

Tam na belem snegu je
Črni vran zakrakah,
Tam na poti potnik je
Žalosten zaplakal.

„Oj, ne krakaj, črni vran,
Grozno čez poljano!
Črni vran, ti kličeš smrt —
Prišla bi prerano!

Dosedaj v naročju je
Majki sladko snival,
Zdaj pa v hladnem grobu bo
Sinek moj počival?

Zdaj mu je poljubljala
Sreča lahno lica —
Ah, in zdaj tiščala bo
Težka ga zemljica?

Oj, ne krakaj, črni vran,
Smrti k nam ne kliči!
Naj-li slana v vigradi
Cvetje že uniči?

Ali kraka črni vran,
Mož korake speši;
Oh, morda zdravilo to
Sinka še mu reši.

Kraka, kraka črni vran — —
To je prag domači!
Hvala Bogu! — Ali kdo
Čezenj vèn korači?

Krik obupen! — Potniku
Znoj oblije čelo. —
Ko je mimo okna šla,
Smrt spoznal je belo!

Smiljan Smiljanič.

2. Na ledu.

Kaj krivo tako se držiš,
Kot starček od let upogel!
In roki v žepih tiščiš,
Kot bi se razgreti ne mogel?

Saj vendar vroča še kri
Po tvojih se žilah pretaka;
Ne čakaj, da ti zledeni:
Lej, zdaj se pokaži junaka!

Ne vidiš, da drugi že
Po ledu se drsajo urno?
Kako, glej, jim lica žaré,
Kako kri teče jim burno!

Na led, dokler je še čas!
Saj kmalu dôba mladosti
In zima šla bo od nas:
Sedaj nauživaj se radosti!

No, vidiš, prijatelj, da gré;
Spet ravno držiš se kot sveča.
Pogumno res imaš srce,
Zdaj padel si — oj nesreča!

Angelar Zdenčan.